

Homilija pri pogrebni maši za pokojnega duhovnika Ivana Črnenška, Maribor – Pobrežje, 18. 5. 2015

Na praznik Fatimske Matere Božje, dan pred praznikom Gospodovega vnebohoda in ko smo se v naši Nadškofiji Maribor spominjali 37. obletnice smrti našega velikega škofa dr. Maksimilijana Držečnika, je svoje zemeljsko življenje sklenil in odšel h Gospodu upokojeni gornjepolskavski župnik Ivan Črnenšek, za mnoge poznan tudi pod imenom p. Albin.

Praznik Gospodovega vnebohoda, ki smo ga obhajali, nam želi približati resnico, da je naša človeškost, ki je skupna vsem nam, po Kristusu stopila v notranje življenje samega Boga. To pomeni, da je človek našel svoje večno prebivališče pri Bogu. Bližati se Kristusu, biti z njim povezan, biti eno z njim, pomeni vstopati v nebesa.

Apostol Pavel zato kliče, da je naša prava domovina v nebesih, od koder tudi pričakujemo Zveličarja, Gospoda Jezusa Kristusa, ki bo z močjo, s katero si more podvreči vse, preobrazil naše borno telo, da bo podobno njegovemu poveličanemu telesu (prim. Flp 3,20-21).

Ta naš končni cilj, to našo domovino, nam kaže Božji Sin, ki je premagal smrt in stopil v polnost Boga samega, ko je sedel na Očetovo desnico potem, ko je izpolnil poslanstvo, ki mu ga je Oče zaupal.

Mi to večnost gledano skozi okno Božje besede. Ta Beseda nam razodeva, da je človek sad Božje ljubezni in zato od vsega začetka nosi v sebi hrepenenje po Večnem. To nam tako lepo razodeva zadnja beseda v Svetem pismu, ki jo najdemo v knjigi Razodetja (prim Raz 22,20): »Pridi, Gospod Jezus!«

Tudi naš pokojni duhovnik Ivan, ki je luč življenja zagledal v zavetju Ptujске gore, je na tej Marijini gori molitve in iskanja Boga, hitro začutil, da smo v zaobjeti v to Božjo ljubezen, še posebej, da nas naša nebeška Mati Marija vabi pod svoj plašč, da bi naš ščitila in varovala pred vsem, kar nas lahko vodi na kriva pota.

Pot ga je vodila v Maribor, kjer je našel v baziliki Matere usmiljenja, svoj drugi dom, kjer je dozorel njegov redovni in duhovniški poklic in njegova odločitev, da se pridruži Frančiškovim manjšim bratom in to je storil 11.9. 1950. V Mariboru, v baziliki Matere usmiljenja, je 31.8. 1958, prejel duhovniško posvečenje.

Oznanjati evangelij, to je velikonočno skrivnost, skrivnost križa, kot tudi vstajenja, je pokojni Ivan oznanjal z vso svojo preprostostjo in navdušenjem.

Pokojni duhovnik Ivan si je na vseh postajah svojega apostolskega delovanja (v uvodu v njegov pogreb smo slišali njegov življenjepis, zato ga ne bom še enkrat ponavljal) iskreno prizadeval svoje vernike voditi k Bogu. Velikodušno jim je delil zakramente z očetovsko skrbjo in se veselil tega, da sme biti v Božji službi. K vsakemu človeku je pristopal s spoštovanjem, poln dobre volje in veselja. Z vedrim obrazom in ljubeznivo besedo in na preprost način je znal približati ljudem skrivnost Boga. Bil pa je tudi velik častilec Marije. Zato ni slučaj, da ga je Bog poklical k sebi ravno na praznik Fatimske Matere Božje. Umrli je izčrpan od dolge poti služenja. Tudi v prenašanju križa je pokazal svojo podarjenost Bogu, ki mu je tudi v teh letih preizkušnje bil opora in moč.

Danes se od pokojnega duhovnika Ivana poslavljamo s prošnjo, da ga dobri Bog sprejme k sebi, da ga očisti slabosti, ki ga še težijo, da bi lahko v polnosti zaživel to, po čemer je hrepenel in iskal. Naj se sreča z vsemi nekdanjimi farani, ki jim je on omogočil, da so našli pot k Bogu in naj skupaj slavijo Boga.

Dragi sobrat Ivan, za mnoge še vedno p. Albin, hvala vam za vse vaše služenje, za vaš zgled predanega in požrtvovalnega delavca v Božjem vinogradu. Izprosite nam pri Bogu novih duhovnih poklicev. Vam pa želim, da se odpočijete v Božjem naročju! Amen.

+ Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit